

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ขอให้เดินถูกทาง

ที่เราสงสารก็คือโรงพยาบาล มีแต่คนทุกข์คนจน การเจ็บไข้ได้ป่วยไม่ได้ขึ้นอยู่กับความมั่งคั่งมันมีอยู่ได้ทั่วๆ ไปทั้งสัตว์ทั้งบุคคล ทีนี้เวลาจำเป็นเข้ามาถึงโรงพยาบาล หมอและพยาบาลก็ต้องรักษาเต็มกำลังความสามารถ คนจนเวลาหายแล้วไม่มีเงินอะไรอุดหนุนโรงพยาบาล คนไข้คนไหนก็ต้องวิ่งเข้าไป โรงพยาบาลต้องเลี้ยงดู นี้อะไรที่ว่าครัวโรงพยาบาล อย่างนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงได้เน้นหนักลงในโรงพยาบาล พวกครัวด้วยจำเป็น ยิ่งภาคอีสานนี้เป็นภาคคนจน เข้าไปโรงพยาบาล พวกหมอปากพยาบาลออกจะแตก คือไข่มันไม่ได้มองดูใครนี่ คนมีคนเดียวต้องเข้าโรงพยาบาลต้องได้รับการรักษา ทีนี้ผลรายได้ที่พอจะหนุนโรงพยาบาลก็ไม่มี มันไปหนักอยู่กับหมอกับพยาบาล เพราะฉะนั้นเราจึงได้ช่วยๆ

คิดถึงเรื่องโลกมันก็เกี่ยวกับเครื่องมือแพทย์ ถ้าไม่มีเครื่องมือหมอก็ก้าวไม่ออก คนไข้ก็ผิดหวัง ใครก็หวังทั้งนั้นเข้าไปในโรงพยาบาล ใครต้องการความผิดหวังไม่มี นี้อะไรที่ว่าจำเป็นถึงขนาดเราได้ติดหนี้เขา โรงพยาบาล คือติดหนี้เครื่องมือแพทย์ อย่างอื่นเราไม่ติด คือเรากำหนดไว้เรียบร้อยๆ อยู่ในโปรแกรมมันจะไม่ติดแหละ นี้อะไรที่กำหนดไว้เรียบร้อยๆ ทีนี้ปุบปุบเข้ามาละซี แบบจะเอ่อกัน เครื่องมือแพทย์ เครื่องมือที่มีความสำคัญยังงี้ๆ กับโรคอย่างไรบ้าง เอาตรงนั้นละนะ แล้วทำไง บางทีเงินมีไม่พอ บางทีหมดเสียจริงๆ มา แล้วสิ่งจำเป็นก็ยิ่งหนักกว่าเราที่จะติดหนี้เขาอีกนะ เราติดหนี้ที่มีความจำเป็นมากน้อยเพียงไร กับเครื่องมือสำหรับชีวิตของคน ไม่ใช่ชีวิตคนเดียว พิจารณาคำนวณ ตัดสินใจลงอะไรมีน้ำหนักมากกว่า ทางคนไข้น้ำหนักมากกว่ายอมติดหนี้ เอ้า สิ่งมาเลย เรื่อยนะ ติดหนี้อยู่เรื่อย

อย่างอื่นไม่ติด พุดตรงๆ นะ ขนาดไหนก็ไม่ติด แต่มาติดก็มาอยู่กับเครื่องมือนี้แบบปุบปุบๆ มา จำเป็นเสียด้วยต้องได้ให้ๆ เราหนักทางโรงพยาบาลละมาก เราคิดเห็นคนไข้ มันไม่ใช่มีแต่คนไข้ ครอบครัวของคนไข้ร้อนไปตามๆ กันหมด ของเล่นเมื่อไร ไม่ว่าคนยากมีดีจนอะไรเหมือนกันหมด ถ้าลงเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วหุดตัวเข้ามา ชีวิตหุดเข้ามา ทุกสิ่งทุกอย่างหุดเข้ามาหานี้ละ ทีนี้ก็วิ่ง ชีวิตลมหายใจอยู่กับหมอ นั่นวิ่งใส่หมอแล้ว ถ้าทางโน้นไม่มีเครื่องมือก็ก้าวไม่ออก หุดหวัง นั่น นี้อะไรตรงนี้จุดสำคัญที่เรายอมติดหนี้

อย่างอื่นยังมีอีกที่มาขอโรงพยาบาล ต้องพักไว้เป็นระยะๆ มันหนักมากจริงๆ พอผ่อนเบาลงไปแล้วก็ตามเก็บ อันนี้ทางนี้หนูนเข้ามาเรื่อย เก็บไม่ทัน ตามเก็บข้างหลัง เอ้าข้างหน้ามาแล้ว นี่ละอย่างนี้มันหนัก หนักจริงๆ นะเรา ประหนึ่งว่าวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นสำนักงบประมาณนั่นแหละ ไม่ผิดอะไรเลย ตรงเป้งเลยไม่ผิด เพราะเราไม่ได้เก็บอะไร แม้แต่สตางค์หนึ่งเราไม่เคยสนใจว่าเป็นของเรานะ ตั้งแต่สร้างวัดมาจนกระทั่งปานนี้ แบบมือตลอด หมด ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดก็เริ่มแหละ โรงร่ำโรงเรียน คนทุกซัดคนจน เข้าสู่โรงพยาบาล มันจะมีอะไรติดเนื้อติดตัว เพราะไม่เคยเกี่ยวข้องกับเงินแต่ไหนแต่ไรมา ยิ่งกรรมฐานด้วยแล้วไม่เลย

เวลาจำเป็นไปพักอยู่ข้างบ้านเขา เขามีการมีงานในวัดในวา วัดไหนก็ตาม เขามา นิมนต์ให้ไปเทศน์ จำเป็นจะต้องได้เทศน์ให้เขาละเป็นกาลเป็นเวลา เทศน์แล้วเขาเอาอะไร มาถวาย ยกให้วัดหมดเลยไปเลย อย่างนี้ตลอด เราไม่เคยสนใจกับอะไร ปัจจัยก็ไม่เอา อะไรไม่เอาทั้งนั้น ไม่เอาเลย ไปสงเคราะห์เขาเฉยๆ เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา เวลามาสสร้างวัด นี้ก็เหมือนกัน มีอะไรมาก็เอาออกช่วยโลก ช่วยตลอดอย่างนี้ พูดได้เต็มปากเลยว่าเราจน ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว มีแต่ความเสียสละ ความเมตตาที่มันครอบอยู่ตลอด ความเมตตา นี้ละมันกวาดออกหมด ไม่มีอะไรนะ ความเมตตาที่มันครอบไปหมดเลย มีอะไรจนออกหมดเลย จึงว่าไม่มีอะไรติดวัด

เราไม่ต้องการอะไรนี้ ต้องการแต่ผลประโยชน์ให้โลกทั้งนั้น เท่านั้นเอง เหล่านี้มีไว้ กองเท่าภูเขาก็เป็นภูเขาอยู่กัน เห็นไหมภูเขาตามนั้น ไม่ได้ไปทำประโยชน์อะไรมันก็เป็นภูเขาของมัน นี่จิตปัจจัยของเรามีเท่าไร กองเท่าภูเขาไม่ได้ไปทำประโยชน์อะไรมันก็ไม่เกิดประโยชน์นี่นะ เกิดประโยชน์อะไรเพราะเก็บเพราะหึงหวงไว้ ความหึงหวงทำคนให้มีความ ยึดแน่นแจ่มใสเบิกบานจิตใจได้ยังไง ความเสียสละต่างหาก ความเสียสละไปที่ไหนยึดแน่น แจ่มใสทั่วหน้ากันหมด นี้ละอำนาจแห่งการเสียสละ อำนาจแห่งการให้ทาน นี่คือธรรมของ พระพุทธเจ้า ความตระหนี่นี่คือกิเลส มันขัดมันแย้งกันตลอด ส่วนมากมีแต่กิเลสเอาไปกิน ธรรมมีน้อยมาก กิเลสเอาไปกินหมดเลย

แต่สำหรับเรานี่เปิดเลย เรื่องความตระหนี่ไม่มีบอกตรงๆ เลย เราพูดจริงๆ ใน หัวใจของเราไม่ปรากฏว่ามีเลย มีแต่ความเมตตาครอบๆ มีเท่าไรออกๆ ออกตลอดเลย นี่ กำลังจะเริ่มขึ้นอีกสองตีก รอออยู่ก่อน รोजังหวะทางการเงินการทอง ส่วนใหญ่อยู่กับ การเงินการทอง นายช่างที่ไปทำเราต้องไวใจนะ เราไม่ได้จ้างสู่มสู่มห้าไปทำ เพราะเราทำ

อะไรไม่ได้ทำชู้ๆ ไม่ว่าจะไหนเหมือนกันหมด ถ้างัดแก้วเข้าไปบ๊ีบแล้วต้องแมนยำเลย ต้องดี ไม่ได้ไม่ได้ บอกจริงๆ เลย

ความเสี่ยสละ ท่านแสดงไว้ใน มหาการุณิโก นาโถ หิตาย สพฺพปาณินํ พระพุทธเจ้าเป็นผู้มีพระมหาการุณาธิคุณ เมตตามหาการุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ การทำประโยชน์ให้โลกแก่สัตว์นี้ไม่มีประมาณเลย นี่ละองค์ศาสดาแท้เป็นนักเสี่ยสละอย่างนี้ ไม่ใช่คนตระหนี่ถี่เหนียว เป็นนักเสี่ยสละ หมดเลยๆ คำว่า มหาการุณิโก นาโถ เป็นผู้มีความเมตตาการุณาธิคุณแก่โลก และทำประโยชน์ให้โลกไม่มีประมาณเลย นี่ละองค์ศาสดาแท้ สอนก็สอนไปแบบนี้ สอนความเสี่ยสละ สอนให้สั่งสมความตระหนี่ไม่มีในธรรม มีแต่ให้ปัดออกๆ เอาความเสี่ยสละเข้าไปๆ เพื่อจิตใจของโลกที่อาศัยกันได้เบิกกว้างออกไปๆ

คนเรามีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว มีแต่ความคับแคบตีบตัน คบค้าสมาคมกับเพื่อนฝูงกับใครๆ ก็ไม่สนิทใจ ถ้าความเสี่ยสละไปไหนนี่ดีไปหมด ไม่เคยเห็นหน้ากันก็ตาม มีความจำเป็นนี้ บ๊ีบบ๊ีบช่วยกันบั้งบั้งๆ แล้วไม่ลืม แม้จะจากกันไปแล้วบุญคุณนั้นไม่ลืมกันนะ นี่ละอำนาจแห่งความเสี่ยสละ ไปที่ไหนเบิกกว้าง ยิ้มแย้มแจ่มใส ถ้าความตระหนี่ไปไหนแตกๆ ท่านจึงถือว่า ทานบารมี เป็นเบื้องต้นแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย คือขั้นทานบารมีเลย อำนาจแห่งการเสี่ยสละ นี่ละองค์ศาสดาเริ่มต้นตั้งแต่ทานขั้นเลย ตลอดไปเลย ทานบารมี ศีลบารมี ว่าไปเรื่อยๆ ไปเรื่อยๆ ทานบารมีขั้นต้นทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นให้เห็นใจกัน อย่าเอาจิตใจความรู้สึกของตนที่ชอบอย่างไรนั้นมาเป็นใหญ่ ให้เอาธรรมเข้าเป็นใหญ่ มันจะกระจายสิ่งไม่ดีทั้งหลายออกได้ ชะล้างออกได้ ความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นความมืดความดำความสกปรก ความเห็นแก่ตัว เหล่านี้เป็นความมืดดำความสกปรก ความเห็นแก่โลกแก่ส่วนรวมหรือแก่สัตว์ด้วยกันนี้เป็นความเสี่ยสละ เป็นน้ำที่สะอาดชะล้างๆ ไปได้หมด

พระพุทธเจ้าสอนเรื่องศาสนานี้ เฉพาะพุทธศาสนาของเรานี้ยกขึ้นเป็นชั้นเอกเลย นี้เป็นพุทธศาสนาแท้ นำสัตว์โลกมาตลอด ทุกๆ พระพุทธเจ้าเดินแบบเดียวกันสายเดียวกัน คือรู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ตามแบบฉบับของธรรมที่แมนยำ ซึ่งจะควรแก่ศาสดาทุกองค์ ซึ่งนำมาปฏิบัติต่อสัตว์โลก คือความเมตตาขึ้น เสี่ยสละไปเรื่อยๆ ไปที่ไหนกว้างขวางคนมีความเมตตาสงสาร แม้แต่เด็กด้วยกัน ไปเรียนหนังสือด้วยกันนี้ เด็กก็มีหลายประเภท นิสัยใจคอไม่เหมือนกัน เด็กคนใดที่เป็นเด็กดีมีความเสี่ยสละ มีเมตตา เด็กคนนี้เพื่อนฝูงมาก ถ้าเด็กคนใดเห็นแก่ตัว คอยเอาไรต์เอาเปรียบคนอื่น ไม่มีเพื่อนฝูงจะยอมเข้ามาหาผู้ใหญ่ก็เหมือนกัน ความเสี่ยสละต้องเป็นพื้นฐานแห่งการสมานกัน ไม่มี ความ

เสียสละ ความสมานกันไม่มี ความจะสมานกันให้ใกล้ชิดสนิทสนม ผากเป็นผากตายกันได้ คือความเสียสละ เสียสละได้ทั้งนั้น ช่วยได้ทั้งนั้น ขอให้มัวพอช่วย ช่วยเลย นั่น

ที่นี้ความตระหนี่มันไม่ได้สนใจว่ามีหรือไม่มี มันไม่ให้อย่างเดียว มันหึงหวง เป็นอย่างนั้นแหละ ตั้งแต่สัตว์เขาก็ยังรู้จักเสียสละ เราเสียสละให้เขาเป็นยังงี้ ดูเขาก็รู้ทันที กิริยาอาการของเขาที่ได้รับการสงเคราะห์จากเรา เอาอาหารยื่นให้เขากิน เลี้ยงให้เขากินนี้ เดินไปตามทาง โยมเจริญแก่เลี้ยงดูหมาตามสายทางนี้ เวลาแก่ออกจากวัด อาหารเศษ เหลืออะไรเขาก็เอาใส่รถไป พวกหมารอเป็นแถวเลยนะ ทั้งๆ ที่หมาเหล่านั้นก็มีเจ้าของ แต่ทำไมหมาเหล่านั้นจึงต้องวิ่งมารออยู่ข้างถนน พอรอดแกไปนี่วิ่งไล่เลย จำได้กระทั่งรถ รุมมาเลย ทางนี้ก็เอาออกแยกให้เป็นกองๆ เขามากินอีกทีก็ ไปแล้วทางนั้นก็รออยู่เป็นแถวอีก หมา นี้ดูเอาซิ

เราผ่านไปอยู่เรื่อย แกเอาอาหารไปให้สัตว์ เวลาตอนเช้าเลิกงาน เราไปธุระของเรา เราไปดูเรื่อย ๆ ที่นี้หมารักมากนะ แกนั่นรุ่ม นี้คิดดู ตั้งแต่สัตว์มันก็รู้จัก มันเคยอาศัยกับผู้ใดมันก็คอยผู้นั้น มองเห็นรถจำได้แล้วๆ ขนาดนั้นละ นี่ละอำนาจแห่งความเสียสละ ความเมตตา ขอให้เห็นคุณค่าของความเสียสละ พวกเราทั้งหลายจะอยู่กันผาสุกร่วมเย็น เหมือนอวัยวะเดียวกัน ถ้าความตระหนี่ไปไหนแตกนะ แตกไปเรื่อย ๆ เห็นแก่ตัว เห็นแก่พรรคแก่พวกของตัวเองแล้วเอาละ แล้วก็เหยียบคนอื่น ๆ ตีคนอื่น แล้วก็มาส่งเสริมของตัวเองเท่ากำปั้นนี้ ที่ส่วนอื่นมากขนาดไหนไม่คำนึง แล้วเท่ากำปั้นนี้เลยเสีย ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นจึงต้องเสียสละ

ธรรมของพระพุทธเจ้านี้แม่นยำที่สุดแล้ว ไม่ใช่เราเอาตำรามาวางมาอ่านดู มากางดู ตำราเพียงเท่านั้น มันไม่ละเอียดลออไม่ทั่วถึงเพียงเราเรียนจดจำมา เรื่องดีนั่นดีแต่ความละเอียดนั้นต่างกัน หมายความว่าอย่างนั้นนะ ความละเอียดของภาคปฏิบัติคือจิตตภาวนา เป็นภาคที่จะวิจารณ์ธรรมพระพุทธเจ้า แยกแยะออกละเอียดลออมากที่สุดขีดเลย ภาคปริยัติเราเรียนจำมาได้เท่าไร ท่านว่ายังงี้ก็จำไปอย่างนั้นๆ เป็นแถวเป็นแนวไป แต่ภาคปฏิบัตินี้รู้แล้วมันชิมมันซาบ เหมือนกับไฟได้เชื้อ ความจริงนี้เท่ากับเชื้อไฟ อะไรๆ มีดีชั่วประเภทต่างๆ มีอยู่เต็มโลก ไฟได้แก่ธรรมจะชิมซาบเข้าไปหมด รู้เห็น คัดเลือกอะไรๆ ละเอียดล่ออยู่ในนั้นเสร็จ ต่างกันอย่างนี้นะ

ใครก็ตามถ้ามลงเป็นภาคปฏิบัติ ได้รู้ธรรมภายในจิตใจแล้ว ไม่ต้องไปถามหาพระพุทธเจ้าที่ไหนละ อันนี้ประกาศบ้างเหมือนองค์ศาสดาที่เดียวเลย กิ่งก้านถึงกันกับศาสดาเลย จับติดปั๊บไปเลย องค์ศาสดาแท้อยู่กับธรรมที่ท่านสอน ท่านจึงสอนไว้เวลาท่าน

จะปรินิพพาน พระอรหันต์ไปทูลอาราธนาท่านให้ทรงพระชนม์อยู่เป็นเวลานาน ๆ ถ้าภาษาของเราเรียกว่าชู้พระอรหันต์ อานนท์ จะมาหวังอะไรกับเราอีก อะไร ๆ ก็สอนหมดเปลือกล้วนแล้วไม่มีอะไรเหลือ เราเหลือแต่ร่างกระดูกของเราเท่านั้น อะไรก็สอนหมดแล้วที่เป็นประโยชน์แก่โลกเต็มภูมิของศาสดา แล้วจะมาหวังอะไรกับเราอีก

จากนั้นมาก็เป็นเชิงปลอบโยน อานนท์ พระธรรมและพระวินัยนั้นแล จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว นั่นฟังซิ ดูก่อนอานนท์ ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติตามศาสนธรรม คือหลักธรรมหลักวินัยที่เราสอนไว้แล้วนี้อยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ อานนท์ ก็คือธรรมวินัยนี้แลเป็นเครื่องประกันมรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กาลสถานที่เวล่ำเวลามีต้งแจ่มมาเป็นเครื่องประกัน เป็นเครื่องให้คะแนนตัดคะแนน การปฏิบัติของตนตามหลักธรรมหลักวินัยหรือไม่เท่านั้น ถ้าปฏิบัติตามนี้ก็คือเดินตามศาสดา ผ่านได้เลย ไม่ได้อยู่กับมืดแจ่มนะ อยู่กับแนวทางที่สอนไว้อย่างไร นั่นละคือศาสดา ถ้าหลักจากนี้แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้า มันก็แหวกลงนรกได้ นั่น เพราะเดินผิดทาง เพราะฉะนั้นจึงขอให้เดินถูกทาง

อย่าว่าเรานี้ว่าเหวไม่มีองค์ศาสดา ธรรมที่ท่านสอนไว้แล้วนั้นแล ที่เราปฏิบัติบำเพ็ญทุกวัน นั่นละเป็นเครื่องให้ความอบอุ่นแก่จิตใจของเรา ศีลธรรมอะไรที่บกพร่องให้พากันสั่งสมเสียนะตั้งแต่บัดนี้ที่มีชีวิตอยู่ ยังไม่สายเกินไป ให้ประพฤติปฏิบัติเสีย องค์ศาสดานี้สด ๆ ร้อน ๆ ไม่ได้ห่างเหินจากธรรมที่สอนไว้แล้ว วินัยกฎข้อบังคับ วินัยเป็นอย่างนี้พูดง่าย ๆ เหมือนสองฟากทาง วินัยกันไว้สองฟากทาง อย่าออกจากนี้ อย่าออกทางนี้ ออกทางนี้เรียกว่าผิดทางแล้ว ตกเหวตกบ่อไปเลยทางนี้ ให้ไปทางนี้ นี่ละที่เรียกว่าธรรม พระวินัยเป็นรั้วกันห้ามไม่ให้ข้ามออกไป ข้ามทางก้าวเดิน เอาศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เอ้าก้าว ศรัทธามีความเชื่อความเลื่อมใส วิริยะพากเพียรไปในความดีทั้งหลายที่เราทำลงไป มีความอดความทนความอดสำหรับพยายามก้าวตามนี้ เรียกว่าธรรม เร็ย นี่ละเป็นเครื่องรับรองเราทั้งหลาย ถ้าออกจากนี้แล้วไม่มีทาง

พระพุทธเจ้าจะมีที่พันพระองค์ก็ตามไม่มีความหมาย มีความหมายอยู่กับหลักธรรมหลักวินัย ทางเดิน เราอย่าไปดูดินฟ้าอากาศว่าจะมาเป็นที่พึ่งของเรา ให้เราดูหนทาง เราก้าวจากนี้ไปจะไปเมืองอุดร ให้เราดูทาง อย่าไปดูดินฟ้าอากาศว่าจะพาเราไปถึงอุดรนะ ให้ดูหนทาง ให้เดินตามทาง เดินไม่หยุดไม่ถอยตามทางนี้จะถึงอุดรไม่ไปอื่น ดินฟ้าอากาศมาช่วยไม่ได้นะ ช่วยได้ที่เราเดินตามสายทางนี้ ครีโหมล้าสมัยโหม ทางจากอุดรมาหาที่นี้ หรือทางมาจากที่ไหนมาที่นี้ก็ตาม ไม่ครีโหมล้าสมัย ขึ้นอยู่กับผู้เดินทาง ทางนี้เป็น

ทางที่ถูกต้องแล้วให้เดินตามนี้ อย่าหลงหลัก อย่าแหวะออกนอกกลุ่มนอกทาง จะถึงจุดหมายปลายทางโดยไม่สงสัย นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเป็นแบบเดียวกัน จึงไม่มีคำว่าครีว่าลำสมัย ขึ้นอยู่กับผู้ก้าวเดินตามทาง ท่านสอนว่ายังงให้ก้าวเดินตามนี้แล้วจะถึงจุดที่หมาย พวกท่านจำเอานะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้น พอสมควรแล้ว

(ผู้อำนวยการโรงพยาบาลศรีเชียงใหม่ มากราบนมัสการลาไปประจำที่โรงพยาบาลกิ่งอำเภอสระใคร จ.หนองคาย) อ้อ โรงพยาบาลสระใคร ที่น้ำสวยนะ เออ ถ้าเป็นตรงนี้เข้าใจ ย้ายไปละเราทำงานเพื่อแผ่นดิน ไปไหนก็เพื่อแผ่นดินไทยเรานั้นแหละ ราชการเป็นความจำเป็นที่จะทำงานให้ทั่วถึงเพื่อแผ่นดินไทยของเรา ใครจะถูกย้ายไปไหน ๆ ก็เป็นความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของเรา ซึ่งมีความมุ่งหวังที่จะทำประโยชน์แก่โลก จึงได้มาทำงาน อันนี้ก็เหมือนกัน อย่าว่าแต่สระใครเขาจะให้ย้ายไปไหน ข้าไปได้หมดแหละ วังนี้ (ย้ายไปก็ขอสันนิษฐานเครื่องมือแพทย์ด้วยครับ เป็นโรงพยาบาลเปิดใหม่ยังไม่มีอะไรสักอย่าง)

อย่างนั้นแล้วมันจะตายอยู่แล้ว เมื่อกี้ก็พูดเรื่องเครื่องมือแพทย์ไม่ใช่เธอ ได้ยินไม่ใช่หรือที่ว่าติดหนี้ตลอดๆ เอาไว้ก่อนแหละ ไม่มีเครื่องมือแพทย์ก็เอากำปั่นฟาดไปเสียก่อน ทำงานแผ่นดินราชการต่างๆ ย้ายโน้นย้ายนี่เป็นความจำเป็นเพื่อแผ่นดิน จะไปตำหนิติเตียนได้ยังไง หรือไปหักห้ามได้ยังไง มีบรรดาลูกศิษย์ลูกหามาพูดถึงเรื่องนี้ เราไม่เห็นด้วยเลย เราปิดทันทีเลย ก็เราทำงานเพื่อแผ่นดิน ถ้าหากว่ามากลั่นแกล้งกันเป็นอีกอย่างหนึ่ง เคยมี ที่มากลั่นแกล้ง ไม่พอใจก็ให้ย้ายหนีโดยหาเหตุผลไม่ได้ เขามาพูดให้เราฟัง เราสั่งปั๊บเดียวไม่ให้ย้าย นั้นเห็นไหมละ บทเวลาจะทำได้ปั๊บเลย คือไม่เป็นธรรม เราจะไม่เสริมคนประเภทนี้ ถ้าเป็นเรื่องเป็นธรรมแล้ว เอ้าย้ายไปไหนย้ายไป เพราะเป็นธรรมแล้ว ถ้าย้ายแบบไม่เป็นธรรม เป็นการกลั่นแกล้งกันนี้ ถ้ามหาเหตุผล เราก็ว่าย้ายไปทำไม เหตุผลไม่มี แล้วย้ายไปแล้วจะไปทำอะไร ใ้ผู้ที่ย้ายไปแล้วได้ประโยชน์อะไร ผู้ไปด้วยการถูกย้าย ด้วยการถูกบีบบังคับเสียใจขนาดไหน เพราะไม่เป็นธรรมมันเสียใจได้ คนเรา เราเห็นใจ อย่างนี้ไม่เอาไม่ให้อ้าย ปั๊บเดียวสั่งปั๊บเลย เสร็จ อย่างนั้นนะ

อันนี้มันเคยมีอยู่ มีมาเรื่อยๆ บรรดาลูกศิษย์ที่มีความจำเป็นที่ถูกกลั่นแกล้ง โดยหาเหตุผลไม่ได้ คือเห็นแก่พรรคแก่พวกของตัวเอง แล้วเอาพรรคพวกของตัวเองมาโล่นนี้เห็นความหมายว่างั้นนะ ไม่ให้หนี บอกเลย ยังเหลือแต่ว่า ไม่มีที่อยู่ก็โดดลงไปนอนในบึง จะว่างั้น ไปไล่เขาหนีทำไม ยังเหลือเท่านั้นไม่ได้พูด มีแต่ว่าย้ายไปทำไม เท่านั้นพอ เราทำทุกอย่างกับโลกเราทำด้วยความเป็นธรรม เราจึงไม่เคยสะทกสะท้านหัวกับสิ่งใดในโลกนี้

อย่างที่เขาวามันฟังได้ไหม นี่ละคนเราธรรมดาๆ นี่มันก็ฟังไม่ได้แล้ว คือเรานี้ใครจะว่าอะไรก็ตามเถอะ ว่าเป็นเรา จะไม่มีความหมายใดทั้งนั้น เราพูดจริงๆ ยกมาขนาดไหนก็ไม่มี ความหมาย จะเทียบลงขนาดไหนก็ไม่มี ความหมาย พูดให้เต็มคัพทักก็คือว่ามันเลย ความหมายไปเสียหมดแล้ว

สมมุติว่ายก เอ้าอิฐก้อนนี้น้ำหนัก ๑๐ กิโล ทองคำแท่งนี้น้ำหนัก ๑๐ กิโล ให้คนมา ยกใครจะเอาอย่างไร มันโคตใส่ทองคำๆ ทีนี้หลวงตาจะเอาอย่างไร ไม่เอา หนักทั้งนั้น นะเห็นไหมล่ะ คือ ๑๐ กิโลอิฐนี่ก็หนัก ๑๐ กิโลทองคำนี้ก็หนัก แล้วทำไมจะไม่หนัก ไม่เอาทั้งสอง นั้น เข้าใจ นี่ก็เหมือนกัน อย่างที่เขาวามันให้เรา เราทุเรศเหมือนกันนะ แต่เรื่องดี เรื่องชั่วมันมีอยู่ในโลกจะให้ทำยังไง เขามีอะไรเขาต้องแสดงออกมาอย่างนั้น เราก็ต้อง พิจารณาคัดเลือก พิจารณาเอง ถึงเราไม่เอาก็พิจารณาเพื่อประโยชน์แก่คนอื่นต่อไป ให้มี แบบมีฉบับ อย่างเขาวามัน หลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรม ออกจากป่ามาแล้วมาอวดอุตริ มนุสธรรม เวลานี้กำลังหลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรมอยู่เต็มโลก นี่อันหนึ่งฟังซินะ

โคตรพ่อโคตรแม่มีเคยปฏิบัติธรรมใหม่ มีจึงมาให้คะแนนหลวงตาบัว พิจารณาซิ ว่าหลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรม อุตริมนุสธรรมแปลว่ายังไง มันก็แปลไม่ได้นะ อันนี้แปล ได้ดี เข้าใจไหม นี่อันหนึ่งกระเทือนทั่วประเทศไทยนะ คือหลับหูหลับตาหาเรื่องราวใส่ กัน ด้วยความอิจฉาริษยาอะไรก็แล้วแต่เถอะ แต่เพียงเท่านี้มันก็ฟังไม่ได้แล้ว อันที่สอง เอาอีกนะ หลวงตาบัวช่วยโลก ไปเรียไรเงินเขามา หรือว่าไงผู้กำกับว่าไปซิ (เรียไรโดยไม่ ขออนุญาต เป็นการหลอกลวงประชาชน ผิดกฎหมายอาญาครับ) เออ ผิดกฎหมายอาญา นี่เขายกมาให้ฟังเรา เขารอว่าก่อนครบเกษียณ (เขาจะดำเนินการสอบสวนและ ดำเนินคดีก่อนเขาจะเกษียณอายุราชการครับ) แล้วยังไง ก็เราไปเรียไรหมดทั้งประเทศ ก็ เป็นพยานให้เขาได้หมดใช้ไหมล่ะ เราก็ต้องจมคนเดียวเท่านั้นเอง เป็นโทษอาญาเสียด้วย นะหลวงตา

นี่ละฟังซิพี่น้องทั้งหลาย อย่างนี้ละเรื่องความเลวร้ายของคน ตั้งแต่คนธรรมดาเขาก็ ฟังไม่ได้ ใช้ไหม อันนี้เราก็มาพูดให้พิจารณาเฉยๆ เราไม่มีอะไรกับใครละ ใครจะว่าอะไร ก็แล้วแต่ มันน่าพูดหรืออย่างนั้น บ้านเมืองจะล่มจะจม ต่างคนต่างดีดต่างดี้น หัวหน้า ประกาศให้ช่วยกันหอบกันแบกกันหามขึ้นมา ก็เท่านั้นเองพูดง่ายๆ ว่างั้น ว่าเราไปเรียไร เป็นโทษอาญาเสียด้วย ไม่ใช่ธรรมดา อันนี้มันน่าทุเรศเหมือนกันเรา เอ้อ คนอย่างนี้ก็เอา มาให้อยู่หน้ารัฐบาล เป็นคนของรัฐบาล กินเงินเดือนของประชาชน แล้วมาทำลายชาติ ทำลายศาสนา นี่เขาจะอุ้มชาติของเขา ไปทำลายเขา แล้วผู้ที่นำเพื่อการอุ้มชาติก็ถูกทำลาย

พวกทั้งหลายที่วิ่งตามกันอุ้มชาติของตนก็ถูกทำลายไปหมด แล้วใครจะอยู่เมืองไทยได้ มันก็จมนมด ถ้าอยู่ได้ก็อยู่ได้แต่พวกสัตว์นรกเท่านั้นเอง เอาละให้พร เมื่อพูดไปสัมผัสเราก็พูดเฉยๆ เราไม่มีอะไรแหละ เรื่องโลกอันนี้จะมามีกับเรา บอกว่ามีเท่าไรก็เท่านั้นแหละกับเราเองเราไม่มี

โยม   หลวงตาเจ้าขามีคำถามจะเรียนถามเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมเจ้าคะ
หลวงตา   จะลูกแล้วก็มาจับลากลง ปฏิบัติยังงัยว่ามา
โยม   เมื่อวานขณะฟังธรรมไปด้วยและเย็บผ้าไปด้วย โดยปรกติแล้วไม่ว่าจะใช้คำบริกรรมพุทโธถี่ ๆ ยังไง เกิดอาการแน่นหน้าอก และมีสังขารฝ่ายสมุทัยแทรกทำให้ภาวนาลำบากมาก แต่ครั้งนี้จิตก็มีพุทโธแต่แผ่ว ๆ เบา ๆ ลืมตาเห็นคนผ่านไปมา สังขารฝ่ายสมุทัยกำลังจะขึ้นมาแทรก รู้สึกตัน ๆ อยู่กลางหน้าอก และสังขารฝ่ายมรรคก็ขึ้นมาบอกว่าสักแต่ว่าเห็น พุทโธแผ่ว ๆ สักพักจะมีสังขารฝ่ายสมุทัยขึ้นมาแทรกอีก และตอนนี้สังขารฝ่ายมรรคก็โด้กลับบอกว่ารู้อยู่ไม่สนหรอก แล้วก็ดับ แล้วสังขารฝ่ายสมุทัยก็ระงับไปเองเจ้าคะ

หลวงตา   ผู้กำกับเริ่มพูดให้ฟัง
ผู้กำกับ   ย่อมาเลยนะครับ เขาภาวนา สังขารฝ่ายสมุทัยเกิดขึ้นมา ในขณะเดียวกันก็มีพุทโธแผ่ว ๆ สังขารฝ่ายมรรคก็มาแก้กัน เขาบอกก็รู้ที่อยู่ แล้วเขาลืมตาก็เห็นคนเดิน เขาก็อยู่ในภาวนาต่อไปได้ครับ

หลวงตา   เคยบอกแล้วภาวนาให้จิตแน่นหนักอยู่กับคำภาวนาด้วยสติ ก็บอกแล้ว

โยม   มักทำไม่ค่อยได้เจ้าคะ แล้วหันมาพิจารณากาย ระลึกถึงโครงกระดูก ซึ่งเป็นอุคคหนิมิตในครั้งแรกของหนู ในบางครั้งมันนึกขึ้นมาไม่ออกเลย ก็เลยต้องวนไปนึกถึง เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ โลไปจนครบ ๓๒ ก็เริ่มทำได้ คำถามก็คือว่า มันทำให้เกิดอาการสับสนระหว่างคำบริกรรม ว่าจิตหนูควรใช้คำบริกรรมพุทโธ หรือว่าอาการ ๓๒ เพราะว่ามันสับสน จิตจะผาดโผน แล้วพอโลไปมันจะเปลี่ยนอีก แล้วกลับมาที่เดิมคะ นี่คือนิสัยที่หนูไม่เข้าใจ

หลวงตา   จะเป็นบ้า ที่ว่าไปยึดบ้าไม่บอกเราจะให้ยึดอันไหน ถ้าจะกำหนดพุทโธก็ให้อยู่กับพุทโธ ให้แน่นแน้กับพุทโธ จะพิจารณาเกสา โลมา ก็ให้ต่างวาระกัน นี่สับสนปนเป เอาเรื่องไม่ได้ ทำอะไรให้จริงจังกับสิ่งที่ทำซึ เวลาจะกำหนดบริกรรมให้เป็นที่แน่ใจนี้แล้วตัดสติใจลงนั้น บริกรรม ไม่ยุ่งกับอย่างอื่นอย่างใด เช่น เกสา โลมาเป็นต้นนะ ก็ให้

กำหนดลง ก็ให้ได้เหตุได้ผลตรงนั้น ให้เป็นความสงบ มันจะสงบแน่ ๆ จิตนี้ถ้าลงได้ค่า
บริการมติดเข้าไป มีสติบังคับแล้ว ชั่ววินาทีต้องสงบ เป็นอื่นไปไม่ได้

คือความอยากคิดอยากปรุงนี้มันจะดันขึ้นมานะ เวลาเรากำหนดพุทโธเป็นต้น
บังคับไว้ ๆ คือมันเป็นช่องออกมา เป็นเหมือนน้ำพุ เรื่องของกิเลสอยากคิดนั้นอยากคิดนี้
เป็นเหมือนน้ำพุ มันพุ่ง ๆ ใส่จิต ทีนี้เอาค่าบริการนี้ปิดช่องน้ำพุ เอาพุทโธหรือธัมโม หรือ
อะไรก็ตามตามที่เจ้าของชอบ ให้บังคับไว้กับพุทโธ ๆ เป็นต้น มีสติบังคับนี้ เอามันอยาก
คิดทำอะไรไม่ยอมให้คิด ให้ติดอยู่กับพุทโธ ไม่นานอันนั้นจะอ่อนลง ๆ พุทโธจะเด่นขึ้น เรื่อง
สงบไป ๆ หหมด ที่น้ำพุนี้คือพินคือไฟ มันออกไปเป็นพินเป็นไฟ บังคับได้มากน้อยเท่าไร
มันจะสงบตัวเข้ามาด้วยบทค่าบริการ มีสตินะ สติเป็นสำคัญมาก เผลอสติไม่ได้

ถ้าจะใช้ค่าบริการก็ให้ใช้เสียอย่างนี้ ถ้าจะพิจารณาเกสา โลมา นั้นเป็นภาคจะ
พิจารณาใคร่ครวญดู เกสานั้นเป็นยังงี้ โลมาเป็นยังงี้พิจารณา นั้นเป็นเรื่องของทาง
ปัญญาก็ให้พิจารณาอย่างนั้นเสีย หรือจะเอาแต่เกสา ๆ ก็ให้อยู่เกสา เป็นค่าบริการอัน
เดียวกัน แนวอยู่แบบเดียวกันก็เช่นเดียวกับพุทโธนั่นแหละ เข้าใจหรือ

โยม เข้าใจเจ้าคะ แต่ปัญหาก็คือหนูเคยถามหลวงตาแล้ว ตอนนั้นมี
อาการแน่นหน้าอกเวลาบริการพุทโธ หลวงตาก็บอกว่าให้ลองบริการคำอื่น หนูก็ใช้คำ
ว่านิพพาน คราวนี้จิตมันผาดโผน พอไปบริการนิพพานจิตก็จะพุทโธ พอพุทโธจิตก็จะ
นิพพาน หนุง

หลวงตา มันเป็นทั้งสิ่งทั้งค่า ทั้งจะโดดใส่พุทโธ ทั้งจะโดดไปนิพพานมันบ้า
เข้าใจไหม มันจะติดไปไหนไม่ให้มันติด จึงเรียกว่าความเพียร เรียกว่าบังคับกันใช้ไหม เรา
จะปล่อยให้มันติดอย่างงั้นไม่เรียกความเพียร มันจะติดไปไหนบังคับกันลง ๆ นี่เร่ร้อน จิต
เร่ร้อนพูดอย่างนี้เราเข้าใจแล้ว ให้มันจริงจังซิ จะทำอะไรให้ทำอันนั้นซิ อย่างที่ว่าพุทโธก็ให้
เอาพุทโธ จะเอาอันใดก็ให้เอาอันนั้นตามที่สอนไว้แล้วเข้าใจไหมละ ให้จริงจัง ไม่จริงจัง
ไม่ได้เรื่อง ตลอดไปไม่ได้เรื่อง

โยม ก็ไม่ยอมสงบเลย เวลาทุกครั้งที่จะภาวนาก็ภาวนาไม่ได้ พอจะไม่
ภาวนาเช่นนั่งเย็บผ้าอยู่เฉย ๆ หรือว่าเดินให้อาหารไก่อยู่เฉย ๆ จิตเขาก็รวมเอง แล้ว พุทโธ
อยู่แผ่ว ๆ หนูก็ทำไม่ถูกแล้วเจ้าคะ

หลวงตา เอ้อ พูดยากลำบาก เข้าใจทันทีที่พูดนี้แต่จะเอามาพูดนี้มันลำบากมาก
นะ พูดง่าย ๆ ว่าจะให้เป็นบ้าไปตามทุกซอกทุกมุมเราไม่ยอมเป็น เอาให้จริงจังอย่างเดียว
อย่างหนึ่งเสียก่อนนะ อย่ายุ่งไปหลายด้านหลายทาง จิตมันวอกแวกมาก เข้าใจหรือ ตั้งสติ

สติเป็นเครื่องบังคับให้จิตตรง เอนไป ๆ สติตั้งไว้จะตรงของมัน ถ้าปราศจากสติไม่ได้ เอน เอนแล้วล้ม ๆ เอาละสายแล้ว

เราพูดถึงเรื่องคำบริกรรมพุทโธ เราทำแล้วนะ เรามาสอนนี้สอนด้วยความแม่นยำ ไม่ผิดพลาด ที่เราเคยพูดให้ฟังว่า จิตเจริญแล้วเสื่อม เจริญแล้วเสื่อมอย่างนี้เป็นประจำ หนุนขึ้นไปแทบเป็นแทบตายได้ถึง ๑๔-๑๕ วันจะไปถึงที่สงบแล้ว อยู่那儿เพียงสองคืน หรือสามคืน ทีนี้เหมือนครกมันกลิ้งลงมาทับเราไปเลย ไม่มีกำลังสู้มันแหละ จึงทำให้สงสัย เอ๊ นี่ยังไง ตอนนั้นเราไม่ได้บริกรรม เรากำหนดแต่ผู้รู้เฉย ๆ มันแฉลบไปไม่รู้ตัว

จึงได้พิจารณาใคร่ครวญก็ลงในจุดคำบริกรรม เอ้าทีนี้เอาคำบริกรรมนะ ปล่อยหมด อะไร ๆ ก็พิจารณา ประมวลออกมาแล้วอยู่คำบริกรรม จุดนี้เราเป็นจุดข้องใจอยู่ ขาดคำบริกรรมนี้จะมันถึงได้ผลไปได้ จิตจึงเสื่อมได้ คราวนี้จะไม่ให้ผลเลย เอาคำบริกรรมเป็นที่ตั้ง ทีนี้มันจะเสื่อม-มันเจริญยังไงทีนี้ปล่อยหมดเลย เอาแต่คำบริกรรม บริกรรมนี้จะขาดไปไม่ได้เป็นอันขาด ฟัดตรงนี้ วันนั้นเหมือนตกรกทั้งเป็นเลยนะ มันดันอยากออก ทางนี้ก็พุทโธ ๆ ว่าอะไรมันจริงนะเรา ไม่มีทะเลาะแหละนะ

พุทโธไม่ให้ผลเลยตั้งแต่ตื่นนอนพับจนกระทั่งค่านอนหลับ ไม่ผลเลยจริง ๆ ผลไม่ได้ นี่ละมันหนัก ทีนี้ทางนั้นมันก็ดัน มันอยากคิดอยากปรุง อยากเท่าไรเอาพุทโธ อัดเอาไว้แน่นปึ๋งเลย ถึงสองวันสามวันเบาลงมาก เบาลง ๆ เบาลงจนกระทั่งถึงละเอียดปั๊บ พุทโธไม่ได้เลย หมดคำว่าพุทโธ ละเอียดขนาดไหนก็หมด พุทโธละเอียดลงไป ๆ หมด แล้วก็ไปอยู่กับความรู้ที่ละเอียดสุดยอดนั้น จนงเง้าของ เอ๊ะนี่ทำไม อยู่ ๆ ที่เวลามัน ละเอียดลงไปแล้ว แต่ก่อนมันติดมันตันขนาดนั้นบังคับได้ ทีนี้มาขึ้นแบบนี้เข้าถึงชั้น ละเอียดของจิต พุทโธไม่มีเลย นึกก็ไม่ออก หมด

ก็มีอันหนึ่งขึ้นมาว่า เอ้า คำว่าหมด หมดตั้งแต่คำบริกรรมต่างหาก ความรู้นั้นก็รู้ อยู่ นี้ ให้อยู่กับความรู้นี้ ให้สติจับกับความรู้แทนพุทโธ สติจับอยู่กับความรู้แทนพุทโธ พอได้ จังหวะมันก็คลี่คลายออกมา จากนั้นก็บริกรรมต่ออีก ๆ ไม่ยอมให้ผล จากนั้นจิตสงบ แน่วเลย จนกระทั่งถึงขั้นคำบริกรรมละเอียด ๆ ลงไป หมดคำบริกรรมก็หมด เหลือแต่ ความรู้ที่ละเอียด ให้อยู่กับความรู้ที่ละเอียด พอถอยออกมาบริกรรมได้บริกรรมอีกต่อไป

ทีนี้จิตมันก็ขึ้นเรื่อย ๆ ๆ ๆ พอขึ้นไปถึงที่มันเคยเสื่อม ได้สองคืนหรือสามคืนเสื่อม เอ้าเสื่อมเสื่อมไป ไม่สนใจ เราห้ามมันพอแล้ว เรากจะแตกเพราะไม่ยอมให้มันเสื่อม มันเสื่อมต่อหน้าต่อตา คราวนี้มันจะเสื่อมไปไหนไปเลย แต่กับคำว่าพุทโธนี้ไม่ให้เสื่อม ไม่ให้ขาดจากกัน พอถึงนั้นแล้วแทนที่จะลงไม่ลงนะ อยู่แล้ว เอ้าอยู่ก็อยู่ ไปก็ไป เราไม่

ปล่อยพุทโธ สุดท้ายไม่ลง ก็ขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งแน่ใจแล้ว อ่อนนี่เป็นเพราะเราขาดคำ
 บริกรรมจิตของเราถึงได้เป็นอย่างนั้น ๆ จับพุทโธ จนกระทั่งถึงพุทโธนี้มันปล่อยเอง เมื่อ
 มันเข้าถึงความรู้ที่เด่นจริง ๆ แล้ว สติจะอยู่กับความรู้ พุทโธหายเงียบ หายเองของมันนะ

เข้าใจหรือเปล่าที่พูดนี้ ให้มันจริงจังบ้างซิทำอะไร นี่ทำอะไร มาสอนอะไร เราไม่
 สอนเหล่า ๆ แลละ ๆ เพราะเราทำทุกอย่างจริงทุกอย่าง ผิดถูกเป็นครูของเรามาแล้ว จึง
 ได้มาสอนคนทั้งหลายโดยไม่สงสัย เราดำเนินมาแล้ว จำไว้นะ

ไต่ยีนที่นายๆ พูดเมื่อวานนี้ พอใจพี่น้องทั้งหลายนะ ตั้งรัฐบาลมานี้ตั้งแต่ยุคไหน
 สมัยใด เรายังไม่เคยไต่ยีนว่าที่เก็บภาษีอากรได้เลยเป้าหมาย แล้วเงินเลยเป้าหมายนี้แลที่
 จะออกช่วยโลกทั่วประเทศไทย นั้นฟังซิ เราเคยไต่ยีนไหม เราไม่เคยไต่ยีน มาไต่ยีนรัฐบาล
 ชุดนี้แหละ หาเงินจนกระทั่งพอกับความต้องการ กำหนดไว้แบบนี้ได้ตามนี้แล้ว เศษ
 เท่านี้ ๆ แล้วเศษเท่านี้แหละกำลังออกมาอยู่นี้ ไปดูเมืองนั้นเมืองนี้ ไปดูหมดทุกภาค นั้น
 ฟังซินะ แจกแยก เงินจำนวนนี้เหลือเอาออก ๆ ช่วยพี่น้องทั้งหลาย ส่วนที่คงคลังกำหนดไว้
 ตายตัวแล้วให้อยู่ตรงนั้น ๆ เป็นเงินก้นถุง เข้าใจไหมละ ที่เศษเหลือนี้ออกเพื่อประชาชน
 ไปนี้เมื่อคืนนี้ฟังว่าอนยโสธร แล้วก็ไปหมดทั่วอีสาน จากนั้นก็จะไปภาคนี้ภาคนี้ จาก
 เงินเหลือ เงินเหลือเท่าไร (เก็บได้เกินเป้าแสนล้านบาทครับ) นี่ละที่เกินจากเป้าหมาย
 แสนล้านบาทนี้จะแจกไปทั่ว ถนนหนทางที่ไหน ๆ จะเอาเงินจำนวนนี้ออกช่วย

เราพูดจริงๆ เราพูดเป็นธรรม ตั้งแต่เราเกิดมาเราก็ยังไม่เคยไต่ยีนว่ารัฐบาลเงิน
 เหลือจากเป้าหมาย ได้อะไรไปช่วยโลก มีแต่ว่ามีเท่าไรกัตดับแหลกๆ เข้าใจหรือ เราฟังมา
 ไต่ยีนนี้ เงินเลยจากเป้าหมายนี้เอาออก อันคงเส้นคงวาก็เพื่อพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศว่า
 จันเอะ เรียกว่าคลังใหญ่เราเอาไว้นี้ ไม่ออกอันนี้ ส่วนจากนี้เหลือเท่าไร ออก ตั้งแสนล้าน
 ฟังซินะ กำลังออกเวลานี้ ออกไปทางนั้นทางนี้ทุกภาคนั้นแหละ แยกไปภาคนั้นภาคนั้น(ฝ่าย
 แค้นไม่พอใจครับ) ช่างหัวมันเอะ แค้นอกแตกตายก็ช่างหัวมันเอะ ขอให้พี่น้อง
 ทั้งหลายได้รับความช่วยเหลือแล้วใจดีก็แล้วกัน

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th